

33) Watertoren

Mijn vader was een tevreden man. Wist nooit iets te vragen voor zijn verjaardag. Alhoewel... Hij hield wel van een gokje wagen! Deed je hem voor zijn verjaardag een staatslot cadeau dan straalde hij van oor tot oor.

‘En stel dat u dan een miljoen wint wat gaat u dan doen?’, vroeg ik hem.

‘Uitdelen aan jullie natuurlijk,’ antwoordde hij steevast. Jullie stond dan voor zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Ooit won hij met een staatslot dat hij deelde met collega's van zijn werk een prijs. Ik herinner het me als de dag van gister! Wij keken met het gezin naar de trekking van de staatsloterij op onze televisie en wisten dan wat het laatste cijfer was van zijn lot en wachtten met elkaar in spanning of dat getal in beeld zou verschijnen. Wanneer dat

getal overeen kwam waren we met z'n allen al blij.

Vervolgens werden de getallen steeds groter en dwaalde mijn gedachten alweer elders naar toe of pakte ik mijn pop en ging spelen in de kamer. Plotseling wipte mijn

vader met een juichkreet van de bank, sprong over het tafeltje en riep: **KIJK DAN! KIJK DAN!**

Maar ja, de trekking ging door terwijl hij vlak voor het beeld op zijn lot stond te slaan dus viel er voor ons niet zo veel te zien.

Dansend liep hij door de kamer maar de twijfel sloeg toe... had hij het wel goed gezien?

Daar rinkelde onze telefoon en werd mijn vader verlost van zijn twijfel. Een collega had het ook gezien. 30.000 gulden was de prijs!!! Het eerste wat ik mijn vader en moeder opgelucht hoorde zeggen was dat die abnormaal hoge gasrekening van dat jaar betaald kon worden. Er kwam ook een nieuw gasfornuis plus oven en waren wij met z'n allen de koning te rijk. (Het bedrag moest namelijk wel met een collega of zestien gedeeld worden.)

Zo leefde hij al zijn jaren een beetje in spanning en hoop verder want iedere verjaardag werd hij wel door één van zijn (klein)kinderen met

een heel of half staatslot verrast. Dan glunderde hij bij voorbaat al...want je wist 't maar nooit!

Behalve dat hij ooit nog eens een winnend staatslot in handen zou krijgen herinner ik mijn vader als een bescheiden man die nooit iets te wensen had.

Tot hij op een dag na het lezen van zijn krant zomaar een wens uitsprak toen hij had gelezen dat de watertoren in Assendelft/Westzaan werd verbouwd tot een restaurant. Dát leek hem nou eens leuk om dat ding aan de binnen kant te zien omdat hij daar als jonge jongen uit den treuren in allerlei weersomstandigheden was langs gefietst. Zo borrelde er opnieuw vragen bij me op want:

‘Waarom fietste u daar zo vaak? Na Oostenrijk woonde u toch in Oost-Knollendam?’

In juni 2021 trakteerde ik mijn vader tijdens Vaderdag op een high-tea in de watertoren. Met pen en papier zat ik in de aanslag. Hij genoot en kon me in alle rust vertellen over vroeger (zonder dat mijn moedertje-lief het gesprek overnam). Ik had bijna oren en handen te kort en leerde mijn vader na zijn tachtigste als een heel enthousiast vertellende man kennen. Opnieuw deed hij me verbazen en ervoer ik ons moment in de watertoren als heel bijzonder. We gingen als laatste de deur uit. Door alle ramen gekeken en mochten zelfs even buiten staan. Hij kon zo aanwijzen waar hij tijdelijk had gewerkt en gewoond met zijn moeder voordat ze naar Dorpsstraat 25 terug konden keren. Vandaar dat hij die watertoren zoveel keren voorbij was gefietst!

Eenmaal bij hem thuis verdween ik in zijn warme omhelzing. Mijn vader straalde. Weliswaar niet van een grote prijs die hij had binnen

gesleept via een staatslot maar van dit bezoekje aan 'zijn' watertoren en alle aandacht die hij had gekregen voelde voor hem als een lot uit de loterij!

Thuis kroop ik achter mijn laptop en ging aan de slag om mijn vaders levensverhaal te ordenen. Tijdens het uitwerken ontstond het idee om met mijn eigen ogen te gaan zien waar mijn vader in Oostenrijk een gedeelte van zijn jeugd heeft doorgebracht. Zijn moeder vluchtte met kleine Jan naar haar ouders in Oostenrijk. Min of meer gedwongen door

de oorlog moest zij haar huisje aan de Dorpsstraat in Knollendam verlaten.

Mijn vaders nicht Elisabeth woont nog in het huis van mijn vaders opa en oma.

Inmiddels heb ik contact via de mail met haar en begin september sind wir hertzlich wilkomme in Steyr!

Dat wordt snel m'n Duits bijspijkeren!

Wordt vervolgd!

Liefs,

Annelies Krant-ma